

26 november 2023 (Christus Koning)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Wie Jezus' parabels verstaanbaar wil maken voor mensen vandaag, botst op het probleem van de beelden die erin worden gebruikt. Het gaat om beelden die evident waren voor de mensen uit Jezus' tijd, maar dat helemaal niet meer zijn in onze context. Bijvoorbeeld het beeld van God als goede herder: perfect te begrijpen voor Jezus' tijdgenoten, die de herders met hun kuddes langs de weg zagen gaan, maar steeds moeilijker te begrijpen voor ons, die leven in een tijd waarin de consument steeds meer vervreemd raakt van landbouw en veeteelt. Zo ook met de koning die wordt opgevoerd in het Evangelie: Hij komt in heerlijkheid, omringd door engelenscharen, zit op zijn troon van glorie, en zal oordeel en recht spreken. Een beeld dat herkenbaar was voor de Joden in het Palestina van de eerste eeuw, die waren grootgebracht met de verhalen over David en Salomo, en die de pracht en praal maar ook het despotisme hadden gekend van Herodes de Grote. Maar voor ons vandaag... wie het in Antwerpen over 'de koning' heeft, denkt sowieso eerder aan een bolleke dan aan de Sire in Brussel. Laat staan dat we nog echt een beeld zouden hebben van de macht van vroegere vorsten, die heel wat verderging dan de ondertekening van wetten. Men zou zich dus kunnen afvragen waarom we nog het feest vieren van Christus Koning. Ruikt dat niet wat naar de mottenballen waar de eens zo sterke Katholieke Actie in is verzeild geraakt? En is ons sinds een jaar of vijftig

niet aangeleerd in Jezus in de eerste plaats een vriend te zien? Wat moeten we dan nog met dat beeld van Jezus als koning?

Ik zou u vandaag drie beelden willen voorstellen om tot een beter begrip te komen van het hoogfeest van Christus Koning, dat niet toevallig op de laatste zondag van het liturgisch jaar gevierd wordt. Het eerste is dat van een weg of een pad, het tweede dat van een besluit of zelfs een orgelpunt, en het derde dat van een scharnier.

Het eerste beeld: Christus Koning als een weg. Doorheen het liturgische jaar worden wij opgeroepen Christus in steeds meer domeinen van ons leven te laten heersen. Vroeger werd vooral nadruk gelegd op het sociale en politieke domein, met de uitbouw van een katholieke zuil. Maar Christus laten heersen in ons leven begint met Hem te laten heersen over onszelf. Christus, die de Waarheid is, moet heersen over ons verstand, het verlichten, helpen om alle onwaarheid uit te zuiveren. Christus, Hij die zijn wil volstrekt gelijkvormig heeft gemaakt aan die van de Vader – in alles, niet mijn wil, maar uw wil geschiede – wil over onze wil heersen, Hij wil dat deze gelijkvormig wordt aan de zijne. En Christus, die zichzelf op onovertroffen wijze heeft gegeven uit liefde, wil heersen over ons hart, Hij wil dat wij zijn liefde met onze liefde beantwoorden. Dat zijn geen zaken die van vandaag op morgen geregeld of behaald zijn. Het gaat om een proces van vallen en opstaan. Daarom timmeren wij doorheen heel het jaar aan de weg om Christus Koning te laten zijn over ons verstand, onze wil en ons hart.

Ten tweede is Christus Koning ook een orgelpunt. Het is de grandioze bestemming waar wij heengaan. Het is de belofte van waaruit wij leven: de belofte dat Christus eens alles in allen zal zijn, dat Hij alles zal doordringen en alles in zich zal opnemen, dat Hij – zoals het boek Openbaring zegt – de alfa en de omega zal zijn, het begin en het einde. Christus Koning is het besluit, in die zin dat alles in Hem besloten zal worden.

En ten derde is het hoogfeest van Christus Koning een scharnier. Een scharnier naar de Advent toe. De Koning die ons vandaag wordt aangekondigd, met z'n heerlijkheid, z'n troon van glorie, z'n engelenscharen... die verwachten wij binnen vier weken als een klein, zwak kind in een kribbe. En dat toont ons misschien de belangrijkste

eigenschap van Christus Koning: dat het gaat om een paradoxaal koningschap. De grootheid die zich in de kleinheid openbaart. Een koningschap dat niet van deze wereld is, hoezeer de wereld ook probeert het in de haar bekende categorieën te wringen. Christus Koning is onze weg en onze bestemming. Het is het besluit van het ene liturgische jaar, en meteen de aanzet tot het volgende. Bidden wij in deze eucharistieviering dat Hij, de 'koning der harten', in de harten van steeds meer mensen zou mogen zetelen als koning. Ik wens jullie allen een zalig hoogfeest toe. Amen.